

İlhan AKIN

Kısa Öykü Yarışması İkincisi

OLMAYA GELDİM...

Zâkir değildi ama çocukluğundan beri elinden düşürmediği, gönül dostu sazını duvara yaslayıp derin bir nefes çekti nur yüzlü dede.

Oturduğu minderde dirseklerini dizlerine dayayıp bembeyaz sakallarını avuçladı önce.

İçini çekişinden önemli bir şey anlatacağı belliydi.

Bir süre daha susup gözlerinin içine bakan gençlerin heyecanını izledi.

Duvara asılı olan “**çırağ**”ın loş ışığı, yüzündeki tebessümü fark etmeye yetmiyordu.

Hacı Bektaş Veli’den söz edecekse eğer, yüzünde tatlı bir tebessüm belirirdi her seferinde.

Yüksek lisans tezi hazırlamak ümidiyle tekkeye gelen üniversite öğrencilerinin arasında göz gezdirip derin bir nefes daha çektikten; elini sağ göğsünün üzerine yerleştirdikten; bir iki de hal hatır ettikten sonra anlatmaya başladı:

“Her bir şey önemlidir de, insanların hayatları çok daha önemlidir gençler...

“Her ne arar isen kendinde ara...” anlayışıyla insan kendini tanımalıdır önce.

Sonra da, insanlık tarihine damgasını vurmuş kültür ve medeniyetimizi kuşaktan kuşağa taşıyan, dünü bugünle buluşturup geleceği geçmişle kucaklaştıran şahsiyetlerin hayatlarını öğrenmeye...

Bilir misiniz ki o şahsiyetler, hem sözleriyle, hem öğütleriyle insanımızın yüreğine öylesine nüfus etmişlerdir ki; milli, dini, örfi, tarihi bütün değerlerimizi günümüze kadar vazgeçilmez kılmışlar; birlik ve beraberliğimizin teminatı olmuşlar.

İşte bu sebeple onların hem hayatlarını, hem yaşadıkları zamanı iyi bilmek gerek...

Madem konumuz Hacı Bektaş Veli o halde, en başından başlayayım söze.

İbrahim Sani ile Hatem Sultan’dan dünyaya gelip:

**“Görecek yüzünü oğlunun o Mâh
Adını “Bektaş” verdi onun Şâh...”**

Dizeleriyle ta Horosan'ın Nişabur Şehri'nden Anadolu'ya müjdelenmiş Hacı Bektaş Veli...

Devrin en ünlü Şeyhi Lokman-ı Perende'den almış ilm-i edebini.

Aradan çok geçmemiş ki, “aşk”ın sırrına ermiş, ya da “aşk” onda bulmuş kendini.

Yaradılış gagesini çözüp gerçek hayatla buluşmuş manevi âlemde.

Kemale erince de Şeyh Perende:

“Aşk Deryası...” dediği Hacı Bektaş Veli'yi:

“Var git oğul...

Var git ki, seni Diyar-ı Rum'a salıverdik bundan böyle.

**“Seni Anadolu'ya “Şah” ettik,
Abdallara “Baş”eyledik...”**

deyip yolcu etmiş “Anadolu” illerine.

O zamanlar Anadolu yol demekmiş, sır demekmiş sır bilene.

Anadolu su demekmiş, bereket demekmiş, ışık demekmiş Nişabur'a göre.

Gün demekmiş Anadolu...

Güneş demekmiş, yeniden diriliş, ayağa kalkış demekmiş.

İdris Hoca demekmiş, Kadıncık Ana (Kutlu Melek) demekmiş.

Hülasa Anadolu demek, Sulucakarahöyük (Hacebektaş) demekmiş işte...

Tuttuğunu koparan, kopardığını bırakmayan, yoğunu paylaşan, iş başa düşünce de erkeklerin işine sırtlanan Kadıncık Analar'ın şehri...

Yüreğinde Kur'an, elinde bir avuç Ahmet Yesevi ateşiyle, dilinde iki anlamlı dizelye gelmiş Hacı Bektaş Veli yaban illerine.

**“Zikrederek, şükrederek Hakk'a ulaştım.
Âşık olup, kınanarak candan vazgeçtim...”**

deyip bir gecede dergâh kurmuş Sulucakarahöyük'e.

Hem de Kadıncık Ana'nın dizleri dibinde...

O gün bu gündür bayram gelmiş, seyran gelmiş Sulucakarahöyük'e.

Aşkı da yaşamışlar, meşki de yaşamışlar Hacı Bektaş Veli ile.

Ateşi de tatmışlar, çileyi de tatmışlar, marifeti de...

Öyle bir marifet ki “**Dört Sır Kapısı**” birden serilivermiş önlerine.

O dört kapı insanı insan eder, dâhil edermiş insanlık dairesine.

Dört kapının her birinden de on makama, oradan da “**Kırk Makam**”a çıkılmış yol bilene...

Hak Kapısı’ndan girilirmiş önce.

Yola, Hak Kapısı’ndan başlayınca insan, Yaratıcı’sını bulacağı ışığa kavuşmuş ilk önce.

Yaratıcıyla buluşmak, ancak ve ancak bu ışığın sayesinde olurmuş Hacı Bektaş Veli’ye göre.

Zira Yaratıcı’yı aydınlıkta aramak, çok daha kolaymış karanlığa göre.

Bu yola girilince, iş epey kolaylarmış ne aradığını bilene.

Hak kapısını geçince, Tarikat Kapısı’na varılmış diz kırıp edep öğrenmeye.

Tamamen teslim olmakmış tarikat...

Yoğrulup hamur olur, şekil bulurmuş insan o teknede.

Oradan da Marifet Kapısı başlarmış ki en önemlisi de buymuş işte.

Marifet kapısı ki, Yaratıcı’nın kudretini görürmüş insan, her baktığı şeyde.

Düşündüğü her şey, Yaratıcı’nın gölgesi olurmuş ki Yaratan da, yaratılan da kaynaşverirmiş birbirine.

“**Bir**” in “**Bin**” den farkı olmazmış bundan böyle...

Son kapı da, Hakikat Kapısı’yymış bilene...

Hakikat kapsı ki, son kapı...

O kapı ki, incecik bir yol ile bağlıymış “**Hakk**”ın cemaline...”
Önüne bırakılan bardağı eline alıp bir yudum bal şerbeti içti nur yüzlü dede.

Onunla birlikte öğrenciler de...

Yeleğinin cebinden çıkardığı bembeyaz mendiliyle ağzını sildikten sonra devam etti sözlerine:

“Anlamak kolaydır lakin anlatmak pek zordur Hacı Bektaş Veli’yi.

Yorulduğum ziyadesiyle...

Şimdilik anlattıklarımınla yetinin; gerisini siz akıl edin.

Hiç de zor değildir çocuklar.

Dergâhın giriş kapısının üzerinde yazan yazıyı okumuşsunuzdur içeri girerken.

**“Burası Âşıkların Dergâhıdır...
Eksik Gelen Tamam Olur...”**

Eksik olmak da, tamam olmak da sizin ellerinizde...

Dilerseniz oturduğunuz yeri pak eder; dilerseniz kazandığınız lokmayı hak edersiniz.

Bak ne diyor Hacı Bektaş Veli bir şiirinde:

**“Hararet nardadır, sacda değildir.
Keramet sendedir, tacda değildir.
Her ne arar isen, kendinde ara,
Kudüs'te, Mekke'de, Hac'da değildir...”**

Nasıl da güzel ifade etmiş, her şeyin insanla başlayıp insanla bittiğini...

Nasıl da bir çırpıda tarif edivermiş tasavvuf denen şeyi...

Şimdi gidin, yarın tekrar gelin...” deyip susup bekledi bir süre.

Dalıp gitti Hacı Bektaş Veli'nin Kırk Marifet'ine.

Dört kapının hangisinde olduklarının hesabını yapmakla meşgul olan öğrencilerin telaşlı hallerini seyretti tebessümle.

Bal şerbetinden bir yudum daha içti yaşlı dede.

Gençler ise hem şaşırılmışlar, hem de mest olmuşlardı bu işe.

Büyülenmişler, kaybolup gitmişlerdi dedenin anlattığı marifet denizinde.

“Sözün bittiği yer...” deyimi gerçek anlamını bulmuştu zihinlerinde.

Biten sadece söz değildi belki de.

Belki de her şeyin bittiği; ya da her şeyin başladığı an bu andı işte...

Bitse de, yeni başlasa da her şey; hayat ilk defa bu kadar gerçek geliyordu öğrencilere.

Şimdi kafalarının karışmasına sebep olan şeyler, bir süre sonra sağduyuya dönüşecek, teslim olacaklardı Hacı Bektaş Veli'ye.

İzin isteyip dergâhtan dışarı çıktılar edeplerince.

Bu gün, her birinin ufkuna yepyeni ufuklar açmıştı bu yaşlı dede.

Şaşkındı hepsi olabildiğine...

İçeri girerken hiç de dikkatlerini çekmeyen, **Taç Kapısı** üzerindeki yazıya diktiler gözlerini:

**“Burası Âşıkların Dergâhıdır...
Eksik Gelen Tamam Olur...”**

Artık iki dize değildi gördükleri.

Koca bir pencere açılmıştı önlerine.

Kesme taşlarla dantel gibi örülmüş dergâh; mavi kubbesiyle bulutları kucaklamış; semadan dostluğun, kardeşliğin, erdemin ve ferasetin sedaları yükseliyordu.

Hacı Bektaş Veli...

Yaşlı dedenin duvara yasladığı sazın incecik telinde feryada; Allah diyen dillerde notaya; yüreğin derinliklerinde süveydaya; sırrına erenlerde niyaza dönüşüyordu Hacı Bektaş Veli.

“Marifet tevazuda gizlidir...” dünya görüşüyle Karadeniz’in fındık bahçelerinde neşeye, orta Anadolu’nun buğday başağında berekete, Ege’nin üzüm bahçesinde şerbete, Nevşehir’in şeker pancarında lezzete, Hacıbektaş İlçesi’nde sevgi denizine, üniversite öğrencilerinde teze dönüşen Hacı Bektaş Veli...

Ne mutlu kendinde, kendini görenlere...

Ne mutlu kendinden bir şey verenlere...

Ne mutlu adaleti **Hakk** bilenlere...

Ne mutlu dostluğu **Tac** edenlere...

İlhan AKIN

